

Společnost nemusí bráti zřetele k postoupení, které jí nebylo oznámeno a které nebylo vzato na vědomí, pojištěnec (der Versicherungsnehmer) nemůže však v případě tom, že postup stal se bez uvědomění společnosti a že společnost postoupení uznala, odvozovati bezúčinnost postupu z té okolnosti, že společnost svého práva nepoužila. Flieder.

Příspěvek k ustanovení § 45. c. ř. s. (Rozh. nejv. soudu z 30. září 1914, R III 282/14.

V právní záležitosti žalobkyně Kat. K. proti žalovanému Fr. K. o uznání vlastnictví vyhověl soud rekursní stížnosti žalobkyně do rozsudku c. k. okresního soudu v B. a změnil v odpor vzatý rozsudek ve výroku o útratách v ten způsob, že žalovaného odsoudil k náhradě nákladů sporu I. a II. stolice. **D ů v o d y:**

Stěžovatelka se domáhá změny potíraného rozsudku ve výroku o útratách v ten způsob, že se žalovaný odsuzuje k náhradě útrat sporu I. stolice a že jest též povinen nahraditi žalobkyni náklady stížnosti. Stížnosti nelze oprávnění upříti. Neboť z celého skutkového děje jest patrné, že žalovaný svým chováním příčinu k žalobě zadal (§ 45. c. ř. s.). Žalobkyně vyzvala již dopisem ze dne 2. dubna 1914 žalovaného o uznání svých vlastnických nároků, avšak na tento dopis nedal žalovaný vůbec žádné odpovědi. Jest ovšem pravda, že v tomto dopisu žalobkyně důvodu nabytí práva vlastnického neudala, avšak nicméně bylo povinností žalovaného, aby nedostatečný odpor žalobkyně proti zabavení předmětů zamítl a jí současně oznámením vad příležitosti poskytl, aby neúplné odůvodnění neb osvědčení nároku vlastnického přiměřeně doplnila. Žalobkyně musila přece včas o tom býti vyrozuměna, má-li se proti provedení exekuce domáhati soudní pomoci, neb může-li počítati s tím, že se věřitel dobrovolně exekuce vzdá. Nebylo tudíž na místě, že žalovaný dopis žalobkyně ze dne 2. dubna 1914 mlčky pominul. Avšak i na druhý dopis právního zástupce žalobčinina ze dne 14. dubna 1914, ve kterém právní důvod a důkaz o nabytí vlastnického práva určitě jest udán, odpověděl žalovaný lístkem ze dne 16. dubna 1914 zamítavě řka, že je v právu a že provede se svým zástupcem svoji spravedlivou věc až do konce. Teprv na tento dopis podala žalobkyně po uplynutí lhůty v dopisu ze dne 14. dubna, t. j. dne 18. dubna, žalobu. Ostatně mohl žalovaný i na dopis ze dne 14. dubna žádati prodloužení lhůty a prozatím dražební řízení dle § 200. čís. 3. ex. ř. zastaviti. Toho však žalovaný neučinil, nýbrž dopis ze dne 14. dubna zodpověděl zamítavě, nehledě k tomu, že žádosti v onom

dopisu uvedeně, aby zabavené věci z exekuce vyloučil, vůbec nevyhověl.

Jest proto stížnost oprávněna a bylo jí vyhověti.

Výrok o nákladech I. stolice spočívá na ustanovení § 41. c. ř. s.

Výrok o nákladech stížnosti spočívá na ustanovení §§ 41. a 50. c. ř. s.

Dovolacímu rekursu žalovaného nejvyšší soud nevyhověl. Důvody:

Především dlužno trvati na tom, že rozsudkem procesního soudu bylo zjištěno vlastnické právo žalobkyně k zabaveným dvěma vepřům a nutno proto vycházeti z předpokladu, že žalovaný tím, ježto si vymohl exekuci na tyto předměty, zasáhl do oboru právního zájmu žalobkyně. Je-li ale tomu tak, pak postihovala jej povinnost, přivoditi nápravu porušeného právního stavu. Rozvláčné vývody dovolacího rekursu toho obsahu, že excindující žalobkyně jest osobou od dlužníka nastrčenou, která pro majetkové a výdělkové poměry, žalovaným udánlivě vyšetřené, nemohla nabýti vlastnictví k zabaveným vepřům, nemají významu. Nápadno jest rozhodně, že žalovaný přesto právo žalobkyně uznal.

Dále nemůže žalovaný z toho, že žalobkyně svým právním přítelem v dopise ze dne 14. dubna 1914 neuvedla přesnější adresu svého předáka Jana O. a dala pro zrušení exekuce lhůtu příliš krátkou, důvodně dovozovati, že nezavdal k žalobě podnětu, především není zjištěno, že žalobkyni byla bližší data povědoma, dále ale nepřipouští znění poštovního lístku žalovaného ze dne 16. dubna 1914 ni nejmenší pochyby o tom, že veškeré další vyjednávání o právu žalobkyně zholá odmítá. Lhůta ta několika dalších dnů bývala by tedy na věci ničeho nezměnila a nebyla by učinila žalobu zbytečnou.

A. K.

Příspěvek k výkladu §§ 294. a 308. ex. ř. Žalobce, jehož pohledávka po zahájení sporu, byla pro pohledávky více věřitelů zabavena a k vybrání přikázána, nestrácí aktivní legitimace a jest oprávněn ve sporu pokračovati. (Rozh. nejv. soudu z 2. prosince 1914, R III 383/14.)

Žalobou u okresního soudu ve Z. dne 4. června 1913 podanou domáhal se Š. zaplacení své pohledávky 346 K 06 h na svém dlužníku S.

Při roku o žalobě nařízeném dne 16. června 1913 činil žalovaný námitky meritální, a teprve při pozdějším roku učinil také námitku, že žalobci nedostává se legitimace k žalobě, ježto byla zažalovaná pohledávka pro pohledávky různých věřitelů zabavena a k dobytí pohledávek těchto věřitelů k vybrání přikázána. Toto zabavení a